

[Kai Moltke.]

som en enhed, så synes jeg, man skulle indføre lignende forhold, hvor det gælder ganske almindelige, ukvalificerede og kvalificerede, arbejdere. Sammenkædning bør kun finde sted dér, hvor organisationerne og medlemmerne selv har besluttet, at de vil optræde som et interessefællesskab og bøje sig for flertallets afstemning inden for de grupper, der her er tale om.

Det er det, jeg ganske klart giver udtryk for i mine bestræbelser for at forhindre vilkårlig taktisk-strategisk sammenkædning af områder, som intet har med hinanden at gøre — andet end at skabe grundlag for en kunstig majorisering af visse grupper, for det er jo her, kernen ligger i det, som hedder sammenkædning. Derfor har jeg i mit forslag til § 12 det konkrete forslag, at hvor en gruppe af de interesserede selv får deres forhold afgjort ved urafstemning og direkte medlemsdeltagelse, kan forligsmanden under ingen omstændigheder sammenkæde sådanne fag og grupper med områder, hvor en kompetent forsamling har afgørelsen på overenskomstområdet. Ellers bliver det hele én forfærdelig stor miskmask uden ensartethed i betingelserne.

Jeg bliver vel nødt til at sige, at der er sket én indrømmelse fra både LOs og arbejdsministerens side. Man har sagt, at en betingelse for, at en overenskomst forkastes, er, at halvdelen af de afgivne stemmer er nejstemmer, og at disse nejstemmer udgør mindst 35 pct. af samtlige stemmeberettigede. Her kan jeg kun give hr. Krog Hansen ret. Det er ikke noget ændringsforslag, det er blot en forskydning. Før skulle lidt over halvdelen af de 75 pct. have stemt nej, for at mæglingsforslaget kunne forkastes, ellers fik vi overdragelse af en del af afgørelsen til de kompetente forsamlinger. Fremtidig skal 50 pct. have stemt nej, og de skal altså udgøre 35 pct. af samtlige stemmeberettigede. Det er det samme blot omskrevet. Indholdet af paragraffen er nøjagtig som før.

Her ligger for mig det principielle spørgsmål. Det er beklageligt, at så få fagforeningsmedlemmer deltager i afstemningerne, deltager i drøftelserne og alt det andet. Derfor er spørgsmålet: hvordan aktiviserer man folk til at være aktivt med i deres organisationer på deres arbejdsplads? Det vil spille en overordentlig stor rolle. Men både rege-

ringen og socialdemokratiet er gået en anden vej, idet man foreslår at hvis f. eks. ca. halvdelen eller lidt over halvdelen er sofa-vælgere med hensyn til deres egne løn- og arbejdsvilkår, så skal andre have overdraget fuldmagt til at stemme for dem.

Der skal helst være en vis sammenhæng, en vis logik i afstemnings- og valgeregler. Ved kommunalvalget havde vi jo en del byer, som udmærkede sig ved en temmelig lav stemmeprocent i store kredse. Der kan nu og da også indtræffe et folketingsvalg, hvor man ikke er helt à jour med hensyn til, at befolkningen begiver sig til valgurnerne. Men på dette felt har vi dog endnu ikke haft noget formynderinævn derved, at visse myndigheder får bemyndigelse til at afgøre, hvordan man skal opfatte stemningerne hos dem, som ikke har deltaget i et valg eller en afstemning. Bestemmelsen om supplerende afstemmerne ved kompetent forsamling er en gammel skade, men det er under alle omstændigheder en dårlig skik og indeholder i sig selv det kedelige, at det forhold, at nogle mennesker ikke stemmer, får indflydelse på den afgørelse, der er blevet truffet af dem, som stemmer. Det synes jeg skulle med.

Til sidst nogle ord om arbejdsretten. Jeg er fuldstændig klar over, at den situation, som er opstået herhjemme — og ikke mindst er opstået i løbet af det sidste års tid — i høj grad vidner om, at den nugældende form for arbejdsret, dens bemyndigelse og virkninger, bør sættes ud af spillet. Selv fra socialdemokratisk side, og jeg tænker også fra arbejdsministerens side, indrømmer man, at her har vi et felt, som trænger til kulegravning, til kritisk gennemgang, hvor man udskiller det forældede. Personlig er jeg ikke af den opfattelse, at der vil blive ret meget tilbage af den nugældende lovgivning, og mit standpunkt er principielt, at de nuværende regler for arbejdsret og arbejdsrettens bemyndigelse til at fortolke på det gamle grundlag ikke længere er holdbar. Men jeg kan da både læse og lægge tal sammen, og jeg kan godt se — selv om man fremsætter et forslag, som intet har at gøre med balancen og magtforholdene, og som kun er udtryk for, hvordan enkeltmennesker ser på tingene — at det kan have sin gavn at se: hvad mener regeringspartierne, hvad mener socialdemokratiet, hvad mener LO om den gældende arbejdsret og de punk-